

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମ ମନରେ ଖୁସିର ବାଜା ବାଜିବା ଆବଶ୍ୟକ କାହିଁକି ନା ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦର ସମ୍ପଦତି ଦେବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଭ୍ରମରେ ଭ୍ରମିତ କରିଛି ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେମାନେ ସ୍ଵର୍ଗରକୁ ଯିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ମାୟାର ଏସବୁ ଯେଉଁ ଅନତିମ ସମୟର ଆତମବର, ୧୦୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଉତ୍ତାମାହାଜ ବିଜୁଳି ଆଦି ଯାହା ସବୁ ବାହାରିଛି... ଏସବୁ ଆତମବରକୁ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ଵର୍ଗ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି । ଏଠାରେ ଧନ, ମହଲ, ଗାଡ଼ି ଅଛି.... ବାସ, ଆମପାଇଁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ । ଏହି ମାୟାର ଯୁଗ ହିଁ ଆମକୁ ଭ୍ରମରେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ଏହି କାରଣରୁ ହିଁ ସେମାନେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହାନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ମାତା ଓ ମାତା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବର୍ତ୍ତତମାନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଶରେଷ୍ଠ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ମହିମାର ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ଏକଥା ଭାରତବାସୀ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବିଦ୍ଵାନ୍ ପଣ୍ଡିତମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଜଗଦମ୍ବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗତର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ରଚୟିତା । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯାହାଙ୍କୁ ଜଗଦମ୍ବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ସିଏ ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସମମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କେବଳ ଗାୟନ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଢ଼ଞ୍ଜାନ ମିଳୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଛି । ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କର ନାମରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଜଗଦମ୍ବା ଜଣେ, ତାଙ୍କର ହିଁ କାଳୀ, ସରସ୍ଵତୀ ଅଥବା ଦୁର୍ଗା ପ୍ରଭୃତି, ତେର ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦୃଢ଼ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ କଳିକତାର କାଳୀ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି କୌଣସି ଚିତ୍ର ତ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଉକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଯେବେଠାରୁ ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେବେଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏକଥା ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ରାବଣ କିଏ ଏବଂ ରାମ କିଏ ? ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ଼ କାହାଣୀ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇ ପୁଣି ରାମରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତେବେ ରାମ ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ଯୁଗ ଦେଉଥିବେ ଏବଂ ରାବଣ ଦୁଃଖ ଦେଉଥିବ । ବର୍ତ୍ତତମାନ ଭାରତରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ତେଣୁ ଏହାକୁ ଶୋକ ବାଟିକା କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସବୁ ବର୍ତ୍ତତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛ । ତେବେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଭାରତର କଥା ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ବାବା ଯିଏକି ଯୁଗଦାତା ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆସୁରୀ ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ବାକି ୧୦ ମୁଣ୍ଡବାଲା କୌଣସି ରାବଣ ନଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ୫ ବିକାରର ମତ, ଯାହାକୁ ରାବଣ ମତ କୁହାଯାଉଛି । ଶିବବାଦୀଙ୍କର ମତ ହେଉଛି ଶ୍ରୀମତ । ବର୍ତ୍ତତମାନ ହେଉଛି ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ଏସବୁ ବେହଦର କଥା । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ଯୁଗ ପାଉଛ । ଆସୁରୀ ମତ ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ୨୩ ଜନ୍ମ ଦୁଃଖ ପାଉଛ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ରାବଣ ହେଉଛି ତୁମମାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ । ଯାହାକୁ ଆମେ ଜଳାଇ ଆସିଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ରାବଣକୁ ଜଳାଇବା ବନ୍ଦ କେବେ କରିବୁ ? କହୁଛନ୍ତି— ଏହି ରାବଣକୁ ଜଳାଇବା ତ ପରମପରାରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ରାବଣର ପୁରତିମୁରତି ତିଆରି କରି ତାକୁ ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି, ବିଶେଷକରି ଏହି ଭାରତକୁ ହିଁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି । ତେଣୁ ରାବଣ ବହୁତ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ହେଲା ନା । କିନ୍ତୁ ଏହି ବେହଦର ଶତ୍ରୁ ବିଷୟରେ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ଆସି ଆମକୁ ବେହଦର ଯୁଗ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସହଜ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବିଦ୍ଵାନ୍-ପଣ୍ଡିତ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ଆମକୁ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯୁଗର ସମ୍ପଦତି ନେବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ତାଙ୍କିଆସିଛ— ହେ ବାବା, ମୋ ଉପରେ ଦୟା କର । ମୁଁ ତ ଦୟା କରୁଛି ନା । ତେବେ ଉକ୍ତମାନେ ଯେଉଁ ଭାବନା ରଖି ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଯୁଗ ନିର୍ଗତିତ ଦେଉଛି । ତୁମକୁ ମୋ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଯୁଗ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଯୁଗଦାତା ଅଟେ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ମୋତେ ଲଗାଏର ପିତା ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କହୁଛି । ପୁଣି ଏହିପରି କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ଏହି ଧନ ଅମୃତ ସାଧୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଯେବେକି ଯୁଗଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି— ହେ ଭଗବାନ, ଆମର ଦୁଃଖ ଦୂର କର । ପୁଣି ଏପରି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଅମୃତ ସାଧୁ ଆମର ଦୁଃଖ ଦୂର କରି, ପିଲା ଦେଲେ । ଭାବୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର କୃପା ଦୃଢ଼ାରା ଆମକୁ ଯୁଗ ମିଳିଲା । ଧନଦାରେ ଫାଇଦା ହେଲେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ଶୁଭ କୃପା ଅଟେ । କଷତି ହେଲେ ଏପରି କହିନଥାନ୍ତି ଯେ ଶୁଭଙ୍କର ଅକୃପା ହେଲା । ବିଚରା ଉକ୍ତମାନେ କିଛି ନ ବୁଝି ଯାହା ମନରେ ଆସୁଛି ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା

ଶୁଣୁଛନ୍ତି ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ନିନ୍ଦର କରୁଛନ୍ତି, ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖିବାରେ ମାୟା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ଏକଦମ୍ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଉଛି । ୨୧ ଜନ୍ମ ସୁଖ ଦେଉଥିବା ବାବାଟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିପକେ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଉକ୍ତି କରି-କରି ଯେବେ କାଟ୍‌ଗାଲ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମକୁ ମାଲାମାଲ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଉକ୍ତି ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ କରିଆସିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସୁଖ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ତ ବହୁତ ରହିଛି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମେ ହରାଇଥିବା ରାଜ୍ୟ ପୁଣି ଥରେ ଦେବା ପାଇଁ । ତେବେ ଏହା ବେହରା କଥା ହେଲା ନା । ବାକି ଆଉ କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟମୀ-ନାରାୟଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା ଥିଲେ । ତେବେ ତାଙ୍କ ମହଲରେ କେତେ ହୀରା-ନୀଳା ଲାଗିଥିବ । ତୁମେ ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତ କିଛି ଦେଖିବ । ଯେତେ ସମୟ ନିକଟତର ହେବ ସେତେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଦୃଶ୍ୟମାନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ । ସେଠାରେ କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ଦରବାର ଥିବ, ଝରକାରେ କେତେ ସୁନା, ହୀରା, ନୀଳା ଲାଗିଥିବ । ବାସ୍, ଏହି ରାତ୍ରି ଶେଷ ହୋଇ ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ଯେଉଁ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ତୁମେ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛ ତାହା ବାସ୍ତବରେ ହେବ । ଯେଉଁ ବିନାଶକୁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିଛ ତାକୁ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖିବ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ଭିତରେ ଖୁସିର ବାଜା ବାଜିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ବେହରା ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ବେହରା ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଏହି ଚିତ୍ତ ତ ବାସ୍ତବ ନୁହେଁ, ଯାହା ତୁମେ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛ । ତୁମେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ରାସ ଆଦି କରୁଛ । ଏହାର କେତେ ଚିତ୍ତ ଆଦି ତିଆରି କରୁଥିଲେ । ଯାହା କିଛି ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତାହା ପୁଣି ବାସ୍ତବିକ ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିନ୍ଦର ସ୍ୱାମୀରାଜ୍ୟ ନେବା ପାଇଁ । ତେବେ କାହିଁ ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଏବଂ କାହିଁ ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଛି— ଖାଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ଧ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବଡ଼-ବଡ଼ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ, ସେମାନଙ୍କର ଯୋଜନା କ'ଣ ଏବଂ ତୁମର ଯୋଜନା କ'ଣ ! ଏକଥା କୌଣସି ଗାସ୍ତରରେ ନାହିଁ । ରାମାୟଣରେ କେତେ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କିଛି ହୋଇନାହିଁ । ରାବଣକୁ ପୁଣି ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି କାହିଁକି ଜଳାଉଛନ୍ତି ଯଦି ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ମରିଯିବା ଦରକାର ନା । ତେବେ ଏହି ଉକ୍ତିମାର୍ଗର ରୋଜଗାର (ପ୍ରଶ୍ନ) କ'ଣ ଏବଂ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ରୋଜଗାର ଦେଖ କିପରି ହେଉଛି ! ବାବା ଏକଦମ୍ ଆମର ଭଣ୍ଡାରକୁ ଭରପୂର କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ପରିତ୍ର ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୃତ ଛାତି ବିଷ କାହିଁକି ଖାଇବୁ । ତେବେ ଅମୃତ ନାମରେ ଅମୃତସରରେ ଏକ ପୋଖରୀ ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସେହି ପୋଖରୀରେ ପୁଣି ବୁଡ଼ି ପକାଉଛନ୍ତି । ମାନ ସରୋବର ନାମରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପୋଖରୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ମାନ ସରୋବରର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝିନାହିଁ । ମାନ ସରୋବର ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ କାହାଣୀ ସବୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଗୀତା... ପୁଣି ସେଥିରେ କୃଷ୍ଣଭାବ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ପୁଣି କୃଷ୍ଣଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କେତେ କାହାଣୀ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଟଙ୍କୁ ସର୍ବପଦ୍ମଗନ କଲା, ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ ପକାଇଥିଲେ.... କେତେ ସବୁ ମିଥ୍ୟା କଳଙ୍କ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏଠାରେ କୃଷ୍ଣଟଙ୍କର ତ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବ୍ରହ୍ମାଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସବୁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଗ୍ରନ୍ଥର ସାରାଂଶ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ ଗୀତା ରହିଛି । ଭାରତବାସୀଙ୍କର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ, ଯଦି ଏହାକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେବ ତେବେ ବାକି ଆଉ ଯେଉଁ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଖଣ୍ଡନ ହୋଇଯିବ । ବାବା କେତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ବି ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ମାୟାଠାରୁ ଚାପୁଡ଼ା ଖାଉଛନ୍ତି, କିଛି ବି ଧାରଣା କରୁନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ । ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ, ଯେଉଁମାନେ କି ବରାହମଣି ହୋଇଛ । ଗୀତାରେ ତ ଏପରି କଥା ଲେଖାହୋଇ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବ୍ରହ୍ମାଟଙ୍କ ମୁଖବିଂଶାବଳୀ, ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ତ' ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ଅଟେ ପୁଣି ଏଠାରେ ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ? ତେବେ ଏହି ରାଜସ୍ୱ ଅଗ୍ରମେଧ ଯଜ୍ଞର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ରଥକୁ ଆମେ ବଳି ପକାଉଛୁ । ସେମାନେ ପୁଣି ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରି ଘୋଡ଼ାକୁ ସ୍ୱାହା କରୁଛନ୍ତି । କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାରତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଥିଲା ତେବେ ନିର୍ଗତିତ ରୂପେ ସେଠାରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ଥିବେ । ସେଠାରେ ବହୁତ କମ୍ ଦେବୀ ଦେବତା ଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ଯମୁନା କୁଳରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ସେଠାରେ କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରିବେ । ସେଠାରେ ତ ଗରମ ହେବ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା କାଶ୍ମୀର, ଶିମଳା ଆଦି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଠାରେ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ବିଳକୂଳ ସତୋପଧାନ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ବୁଝିନାହିଁ । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ କଳିଯୁଗକୁ ନର୍କ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଦ୍ୱାପରକୁ ନର୍କ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତରେତାରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଇକଳା କମ୍ ହୋଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁଖ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ରହିଛି । କହନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିନାହିଁ । ଯଦି ସିଏ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାସୀ ହେଲା ତେବେ ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ନର୍କରେ ଥିଲା ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ନର୍କରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବେହରା ରାଜ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ସବୁକିଛି ତୁମର ହେବ । ପୃଥିବୀ, ଆକାଶ ସବୁ ତୁମର ହେବ, ତୁମେ ଅଖଣ୍ଡ, ଅଟଳ, ଶାନ୍ତିମୟ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସେଥିପାଇଁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କିପରି । ଜାଣିଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ

ଆମର ବାବା ମାମା ବହୁତ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମେ କାହିଁକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ସମ୍ପଦତ୍ତି ନ ନେବୁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲେ, ଅକିଯାଅ ନାହିଁ, ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ । ଶ୍ରୀମତକୁ କେବେ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବା ଦରକାର । ଯାହା କିଛି ବି କରୁଛ, ପଚାର— ବାବା ଏଥିରେ ଆମେ ଦୃଢ଼ନଦରେ ପଡ଼ୁଛୁ, ଏଭଳି କରିବା ଦୁଃସାଧ୍ୟ । ଆମର କୌଣସି ପାପ ହେବ ନାହିଁ ତ । ବାବା କେବେ କାହାଠାରୁ କିଛି ନେଉ ନାହାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ଵରତ୍ଵ ପାଇଁ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି ପୁଣି ପ୍ରତିଦାନରେ କିଛି ନେଇଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା ନେଇ କ'ଣ କରିବେ । ତାଙ୍କର କୌଣସି ମହଲ ଆଦି ତ କରିବାର ନାହିଁ । ବାବା ସବୁ କିଛି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଘର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ରହିବା ପାଇଁ । ତୁମର ସ୍ଵମାରକୀ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବସିଛ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବାଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ଆଗକୁ ଯାଇ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତକାର କରିବେ । ଏଠାରେ ବସି-ବସି ସାଞ୍ଚରଗରେ ଘୁରି ବୁଲିବେ । ପୁଣି ସେଠାକୁ ଯାଇ ମହଲ ତିଆରି କରିବେ । ଘର ତିଆରି କରିବାରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏବେ ୧୦୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ କେତେ ଘର ତିଆରି କଲେଣି । ଭାରତକୁ ଯେପରି ସାଞ୍ଚରଗ କରି ଦେଲେଣି । ତେବେ ଭାବ ସେଠାରେ ୧୦୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ କ'ଣ ନ ହେବ । ବିଦ୍ଵାନର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର କୌଶଳ ତୁମର ସେଠାରେ କାମରେ ଆସିବ । ବିଦ୍ଵାନର ସୁଖ ତୁମେ ସେଠାରେ ହିଁ ଅନୁଭବ କରିବ । ଏଠାରେ ତ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବିଦ୍ଵାନର ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଉଦ୍ଭାବନ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା ଏମାନେ କେବଳ ନିଜର ବତିମା ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ସୁଖ, ଏହା ମାୟାର ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଆତମ୍ଭର ଅଟେ । ଏହି ଉତ୍ତାଜାହାଜ, ରକେଟ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏହି ସବୁ ସାଧନ ଆଗରୁ ନଥିଲା । ବିଦୁଳି ଆଦି ବି ନଥିଲା । ଏସବୁ ହେଲା ମାୟାର ସୁଖ, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭ୍ରମରେ ପକାଉଛି । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ବାସ୍, ଏହା ହିଁ ସାଞ୍ଚରଗ । ବିମାନ ଇତ୍ୟାଦି ସାଞ୍ଚରଗରେ ଥିଲା, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସାଞ୍ଚରଗ ଅଟେ ନା । ଏକଥା ବୁଝିନାହାନ୍ତି ଯେ ସାଞ୍ଚରଗ ପାଇଁ ଏବେ ପରସ୍ପତି ଚାଲିଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମ ପାଖରେ ଧନ ଅଛି, ମହଲ ଅଛି, ବାସ୍ ଆମ ପାଇଁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସାଞ୍ଚରଗ । ଆରକ୍ଷା, ତୁମ ଭାଗ୍ୟରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସାଞ୍ଚରଗ ରହିଥାଉ କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ତ ପରିଶ୍ରମ କରି ପ୍ରକୃତ ସାଞ୍ଚରଗକୁ ଯିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେବେ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ହେଲା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜେ ପବିତ୍ର ରହି ପୁଣି ନିଜର ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧଧୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ସେମାନଙ୍କୁ ମିଠା କଥା ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କର କଥାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଆରକ୍ଷା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କେବେ ବି ଅକିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ସାବଧାନତାର ସହିତ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ସଂଶୟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ।

(୨) କୌଣସି ବି ପାପ କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ ସାଞ୍ଚରଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ଉଚିତ୍ ।

ବରଦାନ:- ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ଲୌକିକ ପରିବାରକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ସହିତ ଈଶ୍ଵରୀୟ ରୋଜଗାର ଜମା କରୁଥିବା ରାଜଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କେହି କେହି ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜର ଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟ, ଲୌକିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି, ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପରକର ଦାୟିତ୍ଵକୁ ତୁଲାଇବା ସହିତ ନିଜର ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଦୁଃସାଧ୍ୟ ସମସ୍ତତ୍ଵକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଈଶ୍ଵରୀୟ ରୋଜଗାରର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନିଜର ଆୟୁରୁ କିଛି ଭାଗ ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାରେ ଲଗାଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏହିଭଳି ଏକନାମୀ ଏବଂ (ଇକୋନାମୀ) ମିତବ୍ୟସ୍ତୀ ଅନାସକ୍ତ ପିଲାମାନେ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦତ୍ତି, ସମୟ, ଶକ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଵଥୁଳ ଧନକୁ ଲୌକିକ ଆବଶ୍ୟକତାରୁ ସଞ୍ଚିତ କରି ଖୋଲା ହୃଦୟରେ ଅଲୌକିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ, ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ମହିମାଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପ୍ରତି ସାଞ୍ଚରୁପ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କରିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ (ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍) ପ୍ରକାଶସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***